

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Άθηναις φρ. 15.—Έν δε ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16.—Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 23.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Άριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΜΗΤΕΡΕΣ.

Θ' ἀρχήσω μ' ἓνα μῦθον.

Άσκητής τις με πιναρόν βάσσον ἐξελεθών τῆς σκῆτης τὸν περιήρχετο τὰ χωρία κρατῶν ἅγια λείψανα καὶ κάμνων ἀγιασμὸν. Παρουσιάσθη καὶ εἰς οἰκογένειάν τινα τῆς ὁποίας ὁ παπούς—λιγάκι μασόνος καθὼς ἐπιθύριζον οἱ συγχωριταί του—εἶχε τρομερὰν ἀντιπάθειαν κατὰ τῶν φθειρῶν, παρατηρήσας δὲ τὴν μακρὰν, ἄπλυτον, καὶ τραχεῖαν γενειάδα τοῦ ἀσκητοῦ, τῷ εἶπεν ὅτι δέχεται εὐχαρίστως τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἁγίων λειψάνων καὶ τὸν ἀγιασμὸν, ἀλλ' ὅτι εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη ν' ἀρήσῃ ἐξω τῆς θύρας τὴν γενειάδα του καὶ ἀφ' οὗ τελειώσῃ τὴν δουλειά του ἄς τὴν πάρῃ, ἄς τὴν φορέσῃ καὶ ἄς πάγῃ καλιὰ του. Ὁ ἀσκητής διεμαρτύρητο ὅτι ἡ γενειὰς δὲν εἶνε ἐσώβρακο νὰ ἐμβείνη καὶ νὰ βγαίνει κατὰ βούλησιν, ὅτι ἂν τὴν βγάλῃ τὴν γενειάδα εἰς τί θὰ τοῦ ὠφελῆσῃ ὁ ἀγιασμὸς, ἀφ' οὗ αὐτὸς δὲν θὰ εἶνε πλέον ἀσκητής, καὶ ὅτι ὁποῖος θέλει ἅγια λείψανα καὶ ἀγιασμὸν πρέπει νὰ θέλῃ καὶ τὴν συνοδίαν των, ὅπως ὅστις δέχεται τὸν βασιλέα δέχεται καὶ τοὺς αὐλικούς του· ὁ εἰς ἐπέμενε καὶ ὁ ἄλλος ἐπέμενε· ἀλλὰ δὲν εἰξεύρω ἂν ἐπὶ τέλους καὶ ὁ παπούς ἐδίωξε τὸν ἀσκητὴν καὶ ἔμεινε δίχως κνισμοὺς καὶ δίχως θεῖαν χάριν, ἢ ἂν αἱ φθειρὲς εἰσῆλθον μετὰ τῶν ἁγίων λειψάνων καὶ τοῦ ἀγιασμοῦ.

**

Ὁ μῦθος αὐτὸς ἐφαρμόζεται κάλλιστα ἐπὶ τῆς ἐνεστῶσης κοινωνικῆς ἡμῶν καταστάσεως. Ἐνδύσατε τὸν καλόγηρον αὐτὸν με κομπὰ ἐνδύματα, φαντασθῆτέ τον φέροντα μεθ' ἐκυτοῦ ὄχι τ' ἀμφίβολα ἀγαθὰ τῆς ἄλλης ζωῆς, ἀλλὰ τὰ βέβαια τῆς παρουσίας, καὶ θὰ ἔχετε τὸν φράγκικον πολιτισμὸν ὅστις φέρει καὶ αὐτὸς μαζὶ του ἓνα σωρὸν ὀχληρῶν πραγμάτων, τὰ ὅποια διακρίνομεν ἤδη

ἐπὶ τῆς μερίδος ἐκείνης τῆς ἡμετέρας κοινωνίας, ἣτις τῷ ἤνοιξεν ἀνεπιφυλάκτως τὴν θύραν της.

Εὐρισκόμεθα λοιπὸν εἰς τὸ δῆλημα: πρέπει νὰ δεχθῶμεν τὸν πολιτισμὸν με τὴν συνοδίαν του, ἢ πρέπει νὰ τοῦ κλείσωμεν τὴν θύραν καὶ νὰ μειώσωμεν βάρβαροι; Πρέπει νὰ τὸν διώξωμεν τὸν ἀσκητὴν, ἢ νὰ τὸν δεχθῶμεν με τὴν γενειάδα του;

Μετὰ φαίνεται ὅτι ἀπλούστερον θὰ εἶνε νὰ τοῦ δώσωμεν ὀλίγον σαποῦνι καὶ μίαν τσατσάραν, καὶ ἀροῦ πλυθῇ καὶ κτενισθῇ, τότε νὰ τῷ ἀνοιξῶμεν τὴν θύραν μας, καὶ τὴν αἴθουσάν μας ἀκόμη.

Μετὰ τὰ ὀλίγα ταῦτα τὰ ὅποια δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν εἴτε ὡς πρόλογος εἴτε ὡς ἐπίλογος τοῦ ἄρθρου τούτου, εἰς τὸ θέμα μας.

**

Ὅταν εἴμεθα βάρβαροι ἀκόμη καὶ δὲν κατεκλιμῶμεν ὅτι πρέπει οἱ πόδες μας νὰ εἶνε πλήρεις κῆλων διὰ νὰ φκίνωνται ὠρατοί, καὶ ἡ μέση τῶν ἄβροσάρκων δεσποινίδων μας ξηρὰ ὡς σκνίς διὰ νὰ φκίνεται δακτυλιδένια, ἐκτὸς τῶν ἄλλων συμπτωμάτων τῆς βραβρότητός μας, ἐκτὸς τῆς φιλοπατρίας—τόρα εἴμεθα κοσμοπολίται—ἐκτὸς τοῦ κισθήματος τῆς τιμῆς—τόρα δὲν εἴμεθα προληπτικοί—εἴχομεν καὶ τὴν μητρικὴν στοργὴν με τὴν ὁποίαν αἱ ἑλληνίδες μητέρες ἐπότιζον τὰ ἀνθὴ τῆς καρδίας των, καὶ ἔβλεπον αὐτὰ ἀναθάλλοντα πλήρη χυμοῦ καὶ δρόσου. Καὶ ἠδύναντο νὰ πράξωσιν ἄλλως; τὰ ἀγνά των στῆθη πρὸ τοῦ γάλακτος ἀκόμη παρήγον φυσιολογικῶς τὴν στοργὴν· τὸ ἰδεῶδες τῆς εὐδαιμονίας αὐτῶν ἐπληροῦτο ζωηρῶν βοστρυχωδῶν κεφαλῶν καὶ μειδιαμάτων χερουβειμ καὶ παχουλῶν βραχιόνων σπασταρούτων ὡς διὰ νὰ πετάξωσι· πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ τρελλαίνωνται διὰ τὰς στοργυλοπροσώπους καὶ ῥοδαλάς μικροσκοπικὰς ἐκείνας ὑπάρξεις τὰς ὁποίας ἰ ἔρωσ ἐξήγαγεν ἐκ τῶν πτυχῶν τῆς συζυγικῆς των κλίνης; μήπως διήλθον διὰ τοῦ σώματος αὐτῶν ἀπλῶς ὡς δι' ὀπῆς, δίχως νὰ συμπαραλάβωσι μεθ' ἑαυτῶν μέρος τῆς ὑπάρξεώς των;

Ω! ἡ καρδία αὐτῶν κατεκλύζετο ὑπὸ τοῦ βαθυτάτου ἐκείνου αἰσθημάτων, τῆς μητρικῆς ἀγάπης, ἣτις κατὰ τὴν μεγαλοφυῆ ἐκφρασίαν τοῦ Οὐγγῶ, εἶνε διανεμημένη ἐξ Ἰσοῦ εἰς ὅλα τὰ τέκνα καὶ ἦν ἐννοητικὸς ἕκαστον τὴν ἔχει ὀλόκληρον· οἱ πρόθοι αὐτῶν δὲν ἐξεταίνοντο πέραν ἐνὸς φαιδρῶ ἰσχύου· ἠκούον ὅτι ἡ ζωὴ αὐτῶν ἐπολλυπλασιάζετο, ὅτι τὸ αἷμά των ἐσφύζεν εἰς τόσας φλέβας καὶ ἡ καρδία των ἐπαλλεν εἰς τόσα στήθη. Καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ παιδίου παρέμενε τὸ ἀποτύπωμα τῆς ψυχῆς τῆς μητρὸς.

Τώρα, ἐντὸς τῶν καρδιῶν τῶν γυναικῶν στίβάζονται συνεπισημασμένα καὶ συνθλιβόμενα τόσα πράγματα: βελούδα καὶ μεταξωτὰ καὶ κλειδοκύμβαλα καὶ τρίχαπτα καὶ περὰ καὶ ὀλόκληροι ἐμπορικῶν ἀποθήκαι, ὥστε δὲν μένει πλέον τόπος διὰ τὴν στοργήν· τὸ ταλαίπωρον νήπιον δὲν χωρεῖ καὶ μένει ἐξω τῆς θύρας· ἔπειτα κατὰ τῆς γεννήσεώς του συνδέονται τόσαι μνησικακίαι κατ' αὐτόν· αἱ βαρεῖαι ἀπαιτήσεις τῆς ἐγκυμοσύνης· οἱ πόνοι· οἱ κλαυθμοὶ τοῦ βρέφους· αἱ ἀσθένειαι του· τὰ δόντια του· τόσαι μερίμναι.

Ἄλλὰ τὰ μικρὰ, παρατηρήσατε πόσον νόστιμα εἶνε τὰ μικρὰ; εἴτε γατουδάκια εἶνε, ὅταν στυλίζουν μὲ φροντίταις τὰ αὐτάκια των καὶ κορδέλαις τὸν λαιμόν των, εἴτε σκυλάκια ὅταν τὰ φέρουν ἀπὸ ἀγκάλης εἰς ἀγκάλην καὶ ἀπὸ γείλη εἰς γείλη, εἴτε παιδάκια ὅταν προκαλοῦν φιλήματα μὲ τὰ ψελλίσματά των, τὰ μειδιάματά των, τὰς ἐκπλήξεις των;

Λοιπὸν τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὅποιον κινεῖσι τὰ μικρὰ των ζητοῦσι νὰ τὸ ἐκμεταλλεῦσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν.

* *

Καὶ τὰ ἐνδύουν μὲ κἄτι ζωηρὰ χρώματα κτυπῶντα εἰς τὰ μάτια, καὶ σχηματίζουσι κἄτι κούκλαις μὲ ἀκούφιαις ἰδιοτρόποις, μὲ φουστανάκια ἔχοντα σκωτικὰς πτυχὰς, μὲ γυμνάς κνήμας καὶ γυμνοὺς βραχίονας, μὲ ταινίαις δὲν εἰζεύρω πως περιεραμμέναις· καὶ καταβάλλουσι δι' ὅλα αὐτὰ τὴν πυρετώδη μερίμναν φιλαρεσκείας ἀκορέστου· διότι τὸ παιδίον εἶνε συμπλήρωμα τῆς ἰδικῆς των ἐνδυμασίας, μία ζωντανὴ ταινία συρομένη ἐπισθὲν των, ἐν ἀνθρώπινον κόσμημα ἐπιτεῖνον τὴν προξενουμένην ἐντύπωσιν, καὶ καταπίνουσι μετὰ τῆς αὐτῆς ἡδονῆς πᾶσαν ἐπιφώνησιν θαυμασμοῦ δι' αὐτό, ὡς πᾶσαν ἄλλην δ.α. τὸ πλίσσέ των, ἢ τὸ πτερόν τοῦ πύλου των.

Ἡ νέα δὲ αὐτῆ ἀπόλαυσις, ὁ νέος οὗτος γαργαλισμὸς τῆς ἐπιδείξεως τὰς καθιστᾷ ἀγρίαις· ὅπου καὶ ἂν ὑπάγουν τὰ σύρον μάζη των· δὲν τὰ λησμονοῦσιν εἰς καμμίαν γωνίαν τῆς οἰκίας, ὅπως δὲν λησμονοῦσι τὰ ριπιδία των· τὰ φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν παντοῦ· εἰς τὰς αἰθούσας, εἰς τοὺς περιπάτους· τὰ κερφόνουσι ἐπὶ τῶν ξυλίνων ἐδρῶν τῶν Ὀλυμπίων ἢ τοῦ Φαλήρου, ὅπου τὰ ταλαίπωρα πλῆττοντα, χασμώμενα κλείουσι τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ ἀποκοιμῶνται ὑπὸ τὴν ὑπαιθρον ὑγρασίαν τῆς νυκτὸς μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, ὄνειρευόμενα ἴσως καθ' ὑπνοὺς εἰδεχθεῖς τινεὺς καὶ ἀποτροπαίους στρίγγας βασιανίζούσας τὰ μικρὰ παιδία καὶ προσκολλώσας τὰ βδελυρὰ χεῖλη των ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῶν ὅπως ἀπορροφήσῃ τὴν ψυχὴν των.

* *

Καὶ ὅσα κατ' ἄνωγαν νὰ ἐπιζήσουν καὶ δὲν γερῖσουν μὲ τὸ σωματάκι των ἕνα λακκίσκον τοῦ νεκροταφείου, δίδοντα εἰς τὴν μητέρα των τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιδείξῃ ὅλα τὰ θέληματα τῆς ἐντὸς τῶν μαύρων τοῦ πένθους των, ἀφείλουσι ν' ἀναλάβωσιν ἄλλον ρόλον. Πρέπει νὰ εἶνε φωτὰ, σερπετὰ, διαβολάκια. Πρέπει νὰ εἶνε ἐξυπνα, ἢ καὶ ἂν δὲν εἶνε, πρέπει νὰ γίνουσι, διὰ νὰ κάμουν ἐντύπωσιν· πρέπει νὰ λέγωσι πολλὰ μετὰ προσηγορίας, νὰ ζεῦρουσι τραγουδάκια τὰ ὅποια πρέπει νὰ ἀπαγγέλλουσι μὲ στόμφορον, νὰ μὴν καθήνται συνεσταλμένα. Πρέπει νὰ ἔχουν χάριν καὶ τὰ ὑποβάλλουσι εἰς γυμνάσια πῶς νὰ στέκουσι, πῶς νὰ βιδίζωσι, πῶς νὰ χειρονομῶσι, πῶς νὰ χαίρωσι, πῶς νὰ λυπῶνται· πῶς ὁ παπαγάλος νὰ ἔπῃ ἀνή λέξεις· πῶς ὁ πῆνηκος νὰ διέρχεται διὰ μέσου τῆς σιδηρᾶς στεφάνης· πῶς ὁ ἠθοποιὸς νὰ χειροκρατῆται.

Καὶ καταστέλλουσι, καταπνίγουσι πάσας τὰς ἐμφύτους ὁρμὰς τοῦ παιδὸς, πάσας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς θεωρυδῶδους παιδικῆς ἡλικίας, ἣν πιέζουσιν ἐντὸς τοῦ σιδηροῦ των καλουπίου ὡς κινεζικὸν πῶδα.

Καὶ σχηματίζονται ἐκτρώματά τινα περιπλοκοῦ μορφογονίας, τέρατά τινα ἄνευ ἡλικίας, μὲ αἰσθημάτων ἐκτραπέντα τοῦ βου των, γεροντικαὶ ὑπάρξεις βαδίζουσαι ἐπὶ παιδικῶν ποδῶν ὡς ἐπὶ καλοβάθρων.

* *

Θὰ μεγαλώσουν τὰ ὦκα, θὰ γίνουσι γῆνες, οἱ ἄρρενες θὰ ἀποκτήσουν μύστακα, καὶ αἱ θήλειαι σῆθος, καὶ θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ὦσι κούκλαις ἐκφράζουσαι τὰς ἐκκρίσεις τοῦ ἐγκεφαλοῦ εἰς γαλλικὴν ἢ ἄλλην γλῶσσαν, διότι εἰμφορεῖ τις νὰ εἶνε ἡλίθιος εἰς πολλὰς γλώσσας, πληροῦσαι τὰς πλατείας καὶ τοὺς περιπάτους μὲ τὰς ταινίαις των, τὰ χειρόκτια των, καὶ τὰς νευροσπαστικὰς κινήσεις των.

Λάθετε τώρα ἐν ζεῦγος τοιοῦτων ὄντων, θέσατέ τα ἐπὶ τῆς τραπέζης σας καὶ μικροσκοπήσατέ τα· παρατηρήσατε τί θὰ εὑρετε εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τί εἰς τὴν καρδίαν· εἰς ποῖαν κατάστασιν εὐρίσκειται ὁ ἀμφιβληστροειδῆς των χιτῶν ἐκ τῶν ἐντυπώσεων των, καὶ εἰς ποῖαν κατάστασιν οἱ πνεύμονες ἐκ τῆς τοιαύτης ἀτμοσφαιρας, ἣν ἀπὸ τῆς νηπιακῆς ἡλικίας ἀνέπνευσαν καὶ ἂν ἠλπίζετέ τι διὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἂν ἐφρατᾶζεσθε μεγάλην καὶ ἐνδοξον πατρίδα, καλύψατε τὸ πρόσωπόν σας μὲ τὰς δύο σας χεῖρας καὶ χύσατε ὅσα δάκρυα εἰμφορεῖσθε.

* *

Εὐτυχῶς αἱ ἑλληνίδες μητέρες πᾶσαι δὲν εἶναι τριαῦται· αἱ πλεῖσται δὲν εἶνε τοιαῦται· ὑπάρχουσι ἀκόμη καρδία ἐχουσαι τόπον καὶ διὰ τὰ παιδία των· ἀλλὰ τὸ μέλημα διαδίδεται μετ' ἐπιτάσεως· ὁ πολιτισμὸς κερδαίνει κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔδαφος καὶ τὸν παρκαλοῦσθε κατὰ πόδας καὶ τὸ ἐπιτελεῖόν του· πολλὰ φέσι καὶ τσαμπέρια καθαιροῦνται κατ' ἔτος ἀπὸ τῶν κεφαλῶν καὶ ἐπ' αὐτῶν ἀνυψοῦται ἡ δυναστεία τῶν καπέλων· πολλὰ ἐλεύθερα στήθη σφίγγει κατ' ἔτος ὁ κορπὸς, ὡς διὰ νὰ τὰ συνθλίψῃ, καὶ ἐξαγάγῃ πᾶν γενναῖον αἰσθημα ἀπὸ μέσα των.

Καὶ ἀφ' οὗ παρ' ἡμῖν πᾶν ἐλάττωμα τοῦ πολιτισμοῦ ἐξιδανικεύεται εἰς οὐσίαν, ἀφ' οὗ συλλαμβάνομεν αὐτὸν ἀπὸ τὸ ἀλόγουν του μέρος, ἀφ' οὗ κάμνομεν πρῶτον ὅτι

οὔτε τελευταῖον ἴσως δὲν ἔπρεπε νὰ κάμωμεν, ὅσοι ποιοῦσι τὴν Ἑλλάδα πρέπει νὰ στυρώσωσι λοιπὸν τὰς χεῖρας των καὶ ν' ἀναμείνωσιν ἐννεοὶ τὸν προθκίνοντα ἔχθρον;

Ὅχι. Ἡ γενεὴς τοῦ ἀσκητοῦ πρέπει νὰ πλυθῇ.

Ἀπόμαχος.

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Τὸν καμμένον τὸν Κουμουνοῦρον δὲν τοῦ ἐπιτρέπουσι νὰ φιλοδοξῇ οὔτε αὐτὴν τὴν δόξαν τοῦ Περικλή. Δι' ὅλου τοῦ πολιτικῆ του βίου εἰργάσθη ὅπως τὴν ἀποκτήσῃ· ὁ Περικλῆς εἰς τὸ Ἀναβρυτήριον καὶ ὁ Κουμουνοῦρος εἰς τὴν Κυβέρνησιν ἐπαίξαν καὶ οἱ δύο τὸν αὐτὸν Καραγκιόζην. Καὶ ὁμοῦ οἱ ἀντίπαλοί του ἀρνοῦνται εἰς ἕνα Περικλῆ νὰ λέγῃ ὅτι οὐδεὶς ἕνεκα αὐτοῦ ἐπενηθόρησε. Πῶς νὰ πενηθρορήσῃ, ἀφοῦ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Περικλέτου Κουμουνοῦρου ἦτο νὰ κάμῃ τὸν κόσμον νὰ γελά.

Τώρα ἐννοοῦμεν πῶς συνεμάχησαν ἐπὶ Τρικοῦπῃ ἡ Ἑλλὰς μετὰ τῆς Ἀγγλίας. Ὁ πόλεμος γίνεται ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν· οἱ δὲ νεκροὶ καὶ τραυματῖαι πίπτουσιν ἐν Ἑλλάδι. Οὕτω ἐν Πάτραις ἐν διαστήματι δύο ὥρων — κατὰ τὸν Φορολογούμενον — ἐφρονεῦθησαν πέντε, εἰς ἕνα δὲ χωρὶ τῆς Λακωνίας ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἐφρονεῦθησαν εἰς, ἐτραυματίσθησαν τρεῖς βάρους, καὶ δύο ἐλαφρῶς.

Λέγουσιν διὰ τοὺς πίπτοντας εἰς τὴν θάλασσαν ἀδαεῖς τῆς κολυμβητικῆς, ὅτι βυθίζονται καὶ ἀναφαίνονται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης τρεῖς· ἂν τὴν τρίτην φορὰν δὲν τοὺς συλλαβῇ κανεῖς, τότε πνίγονται.

Τοῦτο συνέβη μὲ τὸν δυστυχῆ Σιδιτανίδην. Ἔπεσε καὶ αὐτὸς—ναυαγὸς τῆς δημοσιογραφίας καὶ τῆς κοινωνίας—εἰς τὴν βουλευτικὴν θάλασσαν τῆς Καλαμπάκας. Μίαν φορὰ πετάχθηκε ἐπάνω· δευτέρα φορὰ πετάχθηκε πάλι· τὴν τρίτην τὴν καλλίτερην πῆγε· στὸν πάτο· ἐτὸν ἔφαγε ἕνας Λεβέντης.

Οἱ καμμένοι οἱ χωρικοὶ τῆς Καλαμπάκας ἤκουον πρὸ πολλοῦ ἐκ στόματος τοῦ ὑποψηρίου των ὅτι ἐνήγαγεν εἰς δίκην τὸν μεγαλοκτηματῖαν Χρηστάκην Ζωγράφον, ὅτι ἐπέδισε τὴν δίκην, ὅτι τὸν ἀφῆσε δίχως ποκάμισο, καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν θὰ μοιράσῃ τὰ κτήματά του εἰς τοὺς Καλαμπακιώτας. Περίμεναν, περίμεναν, ὁ Σιδιτανίδης ἀντὶ κτημάτων θὰ τοὺς ἐμοίραζεν ἴσως. . . . συναλλάγματα. Εἶδαν κ' ἀποεῖδαν, τὸν ἐμαύρισαν καὶ αὐτοί, λέγοντες ἀναμεταξύ των:

— Μὰς εἶπαν πῶς εἶναι ἀπὸ τὴν Ἀραπιά, τώρα ποῦ τὸν κάναμε Ἀράπη, ἂς πάγῃ ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἦλθε.

Εἰς τὴν Ἑκθεσιν τῶν ἀλιευτικῶν προϊόντων ἦτις θὰ

συγκροτηθῇ ἐν Λονδίῳ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Βασιλείσεως τῆς Ἀγγλίας καὶ τὴν προεδρείαν τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐκκλίας, μανθάνομεν ὅτι θέλουσι σταλῆ ἐξ Ἑλλάδος πολὺ περιεργα ἐκθέματα.

Μεταξὺ ἄλλων θὰ σταλοῦν καὶ τὰ ἐξῆς δείγματα:

Τὰ δίκτυα τοῦ Κουμουνοῦρου καὶ τοῦ Τρικοῦπῃ πρὸς ἀλιεῖαν Βουλευτῶν.

Ἐκ τοῦ γένους τῶν μαλακίων ὁ κ. Σταμούλης.

Ἐκ τοῦ γένους τῶν βδελλῶν ὁ κ. Κάβος.

Ἐκ τῶν θηλαστικῶν ὁ κ. Ζυγομαλάς.

Ἐκ τῶν μαλακοστράκιων ὁ κ. Κασιμάτης.

Ἐκ τῶν κοραλλίων ὁ ὡς κοράλλιον ὠρατός κ. Καζάκης.

Θὰ ληφθῇ φροντίς ὅπως συμπληρωθῇ ἡ συλλογὴ αὕτη μέχρι τοῦ ἐπιόντος ἔτους.

Εἶναι ἀληθές· δὲν εἴμεθα οἱ Ἕλληνες παραγωγικοὶ· εἴμεθα ὁμοῦ ἀπαγωγικοί. Ὡς τώρα εἴχομεν τὸν σαρμὸν αὐτὸν εἰς Μεσσηνίαν, εἰς τὰ Μέγαρα, ἐν γένει εἰς τὰς ἐπαρχίας· τώρα εἰσῆχθη καὶ ἐν Ἀθήναις, ὅπου ἐνδημοῦσαν μόνον αἱ ἐξ ἀμοιβαιότητος ἀπαγωγαί, ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι εἰσῆχθησαν καὶ αἱ διὰ τῆς βίας· καὶ μετὰ τὴν κόρην Πατούσα ἔχομεν τὴν Μαργαρώ Γαλάνη. Εὐτυχῶς διὰ τὴν τελευταίαν δὲν θὰ ἐκστρατεύσωμεν ὡς διὰ τὴν πρώτην· εἰς κλητῆρ μάς ἀπήλλαξε νέας ἐπιστρατείας.

Τώρα ποῦ συνενώθη μετὰ τῶν Ἀνακτόρων καὶ μετὰ τῶν Στάυλων ἡ Ἐπαυλις τοῦ Τατοῦ, φόβος ὑπάρχει μήπως ἔχομεν καμμίαν σύγχυσιν ἐξ ἀφαιρέσεως, ἦτοι νὰ προσκαλῆ ὁ βασιλεὺς τὸν πρωθυπουργόν, νὰ βάλῃ αὐτὸς τ' αὐτὶ του εἰς τὸ τηλεφῶνον διὰ νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ σπουδαία περὶ πατρίδος, καὶ τὸ αὐτὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ ν' ἀκούῃ τὰ ἐξῆς ἐκ στόματος σπουδαῖα τοῦ Βασιλέως:

— Κλεισε σ' ἐν' ἀχοῦρι χωριστὰ τὸν Κερὰ μαζὺ μὲ τὴν Ἐκνθὴ φοράδα;

Εἰς χεῖρας τῶν Ἀγγλῶν ἔπεσαν μερικὰ φύλλα ἀραβικῆς ἐφημερίδας, ἐκδιδομένης βεβαίως ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ Ἀραμπῆ. Κατὰ τὸν συντάκτην ὁ στρατὸς τοῦ Ἀραμπῆ καθημερινῶς ἀπῶθει τὸν ἀγγλικὸν στρατὸν μέχρι τῶν τειχῶν τῆς Ἀλεξανδρείας· ὁ δὲ στρατηγὸς Τουλμπὰς ὅποταν θέλει μπαίνει καὶ ἐντὸς τῆς Ἀλεξανδρείας· ὁ Κεδίβης ζεῦρετε ποῦ εὐρίσκειται; ἐπὶ τοῦ πλοίου Μαγροῦσα. Ὅλοι οἱ ἰθαγενεῖς ἐδολοφονήθησαν ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν· 243 ἄγγλοι ἐφρονεῦθησαν κατὰ τὸν βομβαρδισμόν. Οἱ Ἀγγλοὶ δὲν ἔχουν στρατὸν, ἀλλὰ μερικοὺς Αἰγυπτίους τοὺς ὁποίους πληρῶνουν 3 λίρας τὸν μῆνα· οἱ Αἰγύπτιοι αὐτοὶ εἰς πρώτην συμπλοκὴν θ' αὐτομολήσουν εἰς τὸν Ἀραμπῆ. Ἀπ' ἐναντίας ὁ στρατὸς τοῦ Ἀραμπῆ συμποσοῦται εἰς 135,000 ἄνδρας! Ἴδου μὲ ποῖα ψεύματα βαυκαλιζοῖ ὁ Ἀραψὸς Ναπολέων τοὺς πτωχοὺς Φελλάγους.

Ἐλάβομεν μακρὰν ἐπιγραφὴν ἐνὸς ἐκ τῶν ἐν Κεῖρφ Ἑλλήνων ἀφηγομένου τὸν τρόπον καὶ τὰ δεινοπαθῆματα τῆς μεταναστευσεῶς των καὶ πῶς ἐσώθησαν χάρις εἰς

τὴν προστασίαν τοῦ ἐκεῖ Ἰταλοῦ Προξένου Gloria, τοῦ Γερμανοῦ προξένου ἀρηθθέντος νὰ τοὺς λάβῃ ὑπ' ὄψιν, τοῦ δ' Ἕλληνοσ ἐγκαίρως ἀναληθθέντος. Ὅ,τι ἐπραξεν ὁ Ἰταλὸς οὗτος πρόξενος ὑπὲρ τῶν ἐν Καίρῳ Ἑλλήνων παρεμβλῶν τὴν προσωπικὴν του δύναμιν καὶ ἐξουσίαν, ὅπως σώσῃ τοὺς συμπολίτας μας ἀπὸ τοῦ φροσγάνου καὶ τῶν βροπάλων τῶν συσσωρευθέντων ἐπὶ τῆς οἰδοῦ Βεδουίτων καὶ Φελλάχων, δὲν θὰ τὸ ἐπραττον οὐδὲ ὅλοι οἱ πρόξενοι τῆς Ἑλλάδος, μαζὺ μὲ τὸν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργόν των. Ἀπὸ εἰκοσι περίπου προξένους καὶ ὑποπροξένους οἱ δεκαπέντε ἔγιναν πρὸ πολλοῦ ἀφαντοί· δύο τρεῖς ἔμειναν ἕως ὅτου ἐκαταλλευθῶσι καλὰ καλῶ τὴν συμφορὰν τῶν ὀπηκῶν δίδοντες *δηλώσεις* περιουσιῶν ἀντὶ 15 φράγκων τὴν μίαν καὶ δύο μόνον ἐξετέλεσαν τὸ καθήκον των ὁ τοῦ Ζαχαρηίου Ἀθανάσιος Δημιῶνης καὶ ὁ τῆς Ἰσμαηλίας Κ. Μεταξῆς. Πάλιν καλῶ.

Δηλαδή οἱ βραπτεργάται δὲν ἔχουσιν ἀπεργίαν, ὥστε μποροῦν νὰ βάλουν τὰ βούχρα των οἱ κύριοι Κασιμάτης καὶ Δε-Κάστρος, οἱ παρουσιασθέντες ἡμίγυμοι τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν τῷ Ἀσμοθαίῳ. Διαθέσεις μόνον ἔχουσιν ἀπεργικὰς. Οἱ βραπτεργάται διαιροῦνται κατὰ σύστημα τριαδικόν, ὅσα εἶναι τὰ μέρη τοῦ ἀνδρικοῦ ἱματισμοῦ. Διαίρουνται δηλαδή εἰς *παρτελονάδες, γελικάδες καὶ σουρτουκάδες*. Οἱ τρεῖς οὗτοι κλάδοι συνελθόντες συνέλεξαν ἐπιτροπὰς ἵνα προσδιορίσουν τὰς νέας τιμὰς τὰς ὁποίας θὰ προτείνωσιν εἰς τοὺς βραπτεμπόρους. Αἱ ἐπιτροπὴ συνεκροτήθησαν, ἀλλὰ τιμὰ ἀκόμα δὲν προσδιωρίσθησαν. Συνέστη μόνον τὸ *Σωματεῖον τῶν Βραπτεργατῶν*—χαίρομεν διότι ἐπροτιμήθη ἡ ἰδικὴ μας ὀνομασία—καὶ εἰς αὐτὸ πλέον ἀπόκειται ὁ ὀρισμὸς τῶν τιμῶν. Οἱ πλείστοι τῶν Βραπτεμπόρων εἶναι δικτεθειμένοι νὰ δεχθῶσιν αὐξήσιν τῶν τιμῶν. Εἰς καὶ μόνος ἐξ αὐτῶν ἄχρι τοῦδε ἰδεῖσεν ἐχθρικὰς πρὸς τοὺς ἐργάτας διαθέσεις, ἀπολύσας πάντας τοὺς παρ' αὐτῷ ἐργαζομένους, ὡς ὑπογράφοντας τὸ Καταστατικὸν τῆς Ἐταιρίας.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν λέγει ὑπάρχουν γάτοι ὑπάλληλοι ταχυδρομικοί, προφυλάσσοντες τοὺς ταχυδρομικοὺς σάκους ἀπὸ τῶν ποντικῶν. Ἐδῶ οἱ ποντικοὶ μας ἔχουν πλείονα ἐθνικὴν ἀξιοπρέπειαν ἀπὸ τοὺς ὑπάλληλους μας. Οὐδέποτε ἠκούσθη ὅτι ποντικὸς ἔφαγε συστημένην ἐπιστολὴν ἢ ἐφημερίδα συνδρομητοῦ. Ταχυδρομικοὶ ὅμως ὑπάλληλοι, βιασταὶ καὶ ἀπαγωγεῖς τῶν συστημένων, καὶ ἄλλοι ἀπαγωγεῖς ἐφημερίδων, συνελήφθησαν πλείστοι ὅσοι. Διὰ τοιοῦτους ποντικὸς βραβῆτους τὸ ἀμερικανικὸν σύστημα δι' ἡμᾶς εἶναι ἀχρηστον. Ἀντὶ γὰρ των χρειάζονται ἐδῶ νεμπουτοφόροι ἄδρῶς πληρονόμοιοι, οἵτινες νὰ καθιστοῦν ἀχρηστον τὴν χεῖρα τὴν τολμῶσαν νὰ ἀνοίγῃ ἐπιστολάς.

Ἐν τῷ τοιοῦτον, ἂν θέλῃ ὁ κ. Μανσόλας, εὐχαρίστως τὸν πληρόνομον ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, διὰ νὰ ἀνεύρῃ ποῖος ἐκ τοῦ Κεντρικοῦ Ταχυδρομείου ὑπεξαίρει ἐπιμόνως τὰ φύλλα πᾶν ἐν Σύρα συνδρομητῶν μας.

Ἀπὸ τὸν κ. Μαράτον τὸν νέον διευθυντὴν τοῦ Νοσο-

κομείου ἀνακείμενον ῥιζικὴν μεταρροθίμειν τοῦ Φιλανθρωπικοῦ αὐτοῦ Καταστήματος. Τὸ Ἀδελφάτοσ ὅμως δὲν ἔπρεπε νὰ μεριμνήσῃ μόνον περὶ φιλοτιμίου διευθυντοῦ, ἀλλὰ καὶ περὶ δικαίας ἀμοιβῆς αὐτοῦ, διότι ὁ πρῶτος σκόπελος εἰς ὃν κναχαγοῦν τοιαῦται διευθύνσεις εἶναι ἡ σχεδὸν ληστρικὴ δυσαναλογία τῆς εὐθύνης καὶ τῆς ἐργασίας πρὸς τὸ εὐτελεὲς τοῦ μισθορίου.

Τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην Ἰουλίου τὸ θερμόμετρον ἔφθασεν ἐν Νέξ Ὑόρκῃ εἰς 99° ὑπὸ σκιᾶν. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπέθνηκον ὑπὸ τοῦ καύσονος ἑκατὸν ἐνενηνκοντα τέσσαρες, οἱ πλείονες γέροντες καὶ παιδία. Αἱ λιωφῆροι ὠμοίχλον πρὸς ἀνακείμενος φούρους. Αἱ ἐργασίαι εἶχον διακοπῆ. Τὰ πάντα ἐκεῖ κάτω λοιπὸν εἶναι μεγαλοπρεπῆ.

Εἰς τὰς Ἠνωμένους Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχουσιν 60 ἐφημερίδες δημοσιευόμεναι ὑπὸ γυναικῶν, καὶ ἐδῶ ἐν Ἀθήναις ὑπάρχουσιν 600 γυναικίαις δημοσιευόμεναι ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων: πότε ἤλθον, πότε ἀνεχώρησαν, πότε ἠρραβωνίσθησαν, πότε ὑπανδρεύθησαν, πότε ἐγέννησαν, πότε ἐβάπτισαν τὸ μαρὸν των, πότε ἔκαμαν δευτέρου, πότε ὑπάνδρευσαν τὸ πρῶτον καὶ ἠρραβώνισαν τὸ δευτέρου, πότε ἠσθένησαν, πότε ἀπέθανον, πότε ἐγενεῖν ἢ κηδεῖα των, πότε ἐγενεῖν τὸ μνημόσυνόν των, πότε ὑπῆγον εἰς τὸν Παράδεισον κτλ. κτλ.

Ἀντὶ μιᾶς συμβουλῆς καθ' ἡμέραν, κάμνομεν μίαν παρακλήσιν καθ' ἡμέραν διὰ νὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τοὺς ἀνυποφόρους πλέον καταστάντας *μαγκούρηδες* τῆς «Νέας Ἐφημερίδας» προκειμένου περὶ Ἀστυνομίας.

Τὰ κίβδηλα φράγκα ἐννοοῦνται ἀμέσως μὲ τὸ δάγκωμα. Περίεργον! πῶς συμβαδίζει τὸ δάγκωμα μὲ τὴν κίβδηλίαν! Παράδειγμα: αἱ γυναῖκες ὅσαι ἔχουν δαγκωματιαῖς εἶνε κίβδηλοι.

Μετὰ πόσης κρυφῆς χαρῆς παρακολουθοῦσιν αἱ Ἀθηναίαι τὰς συχνὰς ἐξαγγελλομένους μουσικὰς προόδους τοῦ ἀγαπητοῦ νέου **Γεωργίου Νάξου**, παρασκευαζομένου εἰς Ἑλλήνα συνθέτην μεθ' οὗ ἡ πρωτεύουσα συνδέει ἀπὸ τοῦδε μουσικὰ ὄνειρα καὶ ἀναπλάσσεται ὡς νὰ ἐναυλιζῆται μακρὰν, πολὺ μακρὰν τὰς ἀνατολάς ἢ τὰς δύσεις μουσικῆς τινος συμφωνίας. Ποίαν χαρὰν νὰ αἰσθάνηται ὁ σεβαστὸς πατὴρ του, εἰς ὃν ὀφείλομεν μίαν τόσφ καλλιτεχνικὴν πλάσιν, ἐξ ἧς μετέλαβον ὅλα τὰ μέλη τῆς καλῆς του οἰκογενείας!

Ὁ πλήρης λεσβιακῆς θερμότητος ὄρατος φίλος μας κ. Α. Ἀδαλῆς, ἐκ τῶν νεαρῶν ἀρχιτεκτόνων τῆς Πολυτεχνικῆς Σχολῆς, ἐμνηστεύσατο ἐσαχῶς ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ

πατρίδι του Μιτυλήνη τὴν κόρην Πηνελόπην Μ. Γριμάνη ἐκ τῶν κτηματιῶν τῆς νήσου. Περιμένομεν τοὺς γάμους των διὰ νὰ τοὺς ἀνθυρῶμεν μὲ τὰς μυστικὰς εὐχὰς μας.

Ὁδυνῶν ἐγγείρησις γίνεται τὴν προσεχῇ Κυριακῇ. Καθὼς πολλάκις οἱ ἱατροχειρουργοὶ κόπτουσιν ἀπὸ τὸ μέτωπον αἰφνης ἐπιδερμίδα καὶ κατασκευάζουν ἐξ αὐτῆς μύτην διὰ πρόσωπα, τῶν ὁποίων ἡ μύτη ἔπασσε ὑστερον ἀπὸ πολλὰς ἀμαρτίας, οὕτω ἐκ τῶν στηλῶν τοῦ **Μῆ Χάνεσαι** θὰ ἐκκοπῆ μίαν ὑπογραφήν — **Παληάνθρωπο**—καὶ ἡ ὑπογραφή αὐτὴ θὰ γίνῃ τίτλος ἐφημερίδος — **Παληάνθρωπος**, τὴν ὁποίαν θὰ ἐκδίδῃ ὁ Ἰωάννης Βαρβέρης, ὅστις ἦτο ὁ Παληάνθρωπος τοῦ *Μῆ Χάνεσαι* καὶ θὰ γίνῃ τῶρα ὁ Παληάνθρωπος τοῦ **Παληάνθρωπου**. Πολλὴ σύγχυσις, ἀλλὰ τὴν προσεχῇ Κυριακῇ θὰ τὰ ξεδιαλύσῃτε ὅλα. Εἶναι ἀνάγκη τῶρα νὰ σᾶς συστήσωμεν τὸν ἐντιμον κύριον Παληάνθρωπον; Καὶ ποῖος τολμᾷ νὰ συστήσῃ εἰς εὐγενεῖς δεσποίνας καὶ δεσποινίδας ἓνα *Παληάνθρωπον*; Οἱ παληάνθρωποι, κυρίαί καὶ κύριοι, αὐτοσυνιστῶνται, ἐρχονται καὶ στήνονται ἐμπρός σας, σὰς ὀμιλοῦν ἂν καὶ δὲν σᾶς γνωρίζουν, κτυποῦν εἰς τὸ τραπέζι πρὸ τοῦ ὁποίου κάθεσθε, λέγουν: φέριτε νὰ φᾶμε, σᾶς ἐρωτοῦν λεπτομερείας ἐκ τῆς ζωῆς σας, *πλαῖνον* εἰς τὸ βουθοῦνί σας, καὶ ἐπὶ τέλους δὲν ξεκολλοῦν ἀπὸ πᾶνω σας. Τοιοῦτος θὰ εἶναι ὁ **Παληάνθρωπος** τῆς Κυριακῆς, ἐφημερίς σατυρικὴ μὲ γελοιογραφίας, πέντε λεπτὰ, ἔκτακτος ἐπιτυχία, γέλοια, ἀνευφημίαι, χειροκροτήματα, μαζιλαριᾶς, κτλ.

— Πότε εἶναι βέβαιος ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας ὅτι δὲν βλέπει μηδενιστὴν ἔμπροστά του; — Ὅταν κυττάξῃ εἰς τὸν καθρέπτην του.

ΟΥΟΑΣΛΕΥ.

Γεῖά σου λοιπὸν, Οὐόσλεϋ, μὲ τοὺς πολεμιστὰς σου! τὸν Ἀραμπῆ ὀγλήγορα ἐλπίζω νὰ τσακώσῃς, καὶ τότε πᾶ παρακαλῶ τὴν ἐξοχότητά σου δυὸ βουδουλιαῖς κ' ἐκ μέρους μου στὰ πίσω νὰ τοῦ δώσῃς. Σὲ θέλω χειροπόδαρα νὰ μοῦ τὸν σφικτοδέσῃς, καὶ γὰρ κοινὸ πανόραμα παντοῦ νὰ τὸν ἐκθέσῃς.

Ἄφ' οὗτου εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐβγήκες, Οὐόσλεϋ, ἐπ' τὴν τρομάρα ἐπαθάν δυσεντερία ὅλοι... Χαρήτε, βοδοκόκκινοι πολεμισταὶ καὶ νέοι, κα' ἄς φέρῃ προόδο παντοῦ τὸ φοινικὸ σας βῆλι.

Μὴ γίνεσθε ἀνήμεροι καὶ βάρβαροι δεσπότες, προόδο καὶ πολιτισμοῦ φανήτε στρατιῶται.

ὦ! πῶς ἐνθουσιάζομαι μ' αὐτὸν τὸν Οὐόσλεϋ! ἂν πλέκουν ἄλλοι τ' Ἀραμπῆ Μαγιάτικο στεφάνι, μὰ ἡ δίκη μου ἡ καρδιὰ γιὰ τοὺς Ἑγγλέζους καίει, κα' ὅποτος τοὺς Ἀγγλους ἀγαπᾷ, ποτὲ, θαρρῶ, δὲν χάνει. Κα' ἂν εἰξευρα πῶς ζωντανὸς κ' ἀκέραιος θὰ μείνω, εἰς τοὺς στρατοὺς των ἤθελα ἐθελοντῆς νὰ γίνω.

Ἐμπρός, μὲς στὰ στρατόπεδα τοῦ Ἀραμπῆ ῥιχθῆτε, εἰς τὸ Σουεζ ἀδιάκοπο βαστάτε καρραυλί, καὶ ἄς μὴν παύῃ ὁ Λεσσέψ νὰ διαμαρτυρητῆαι... μὲ τῆς φωναῖς θὰ φοβηθοῦν τὰ τέκνα τοῦ Τζῶν Μπούλης, Ἐλπίζω τῆς συγγνώμης σου, σεπτὲ Τζῶν Μπούλ, νὰ τύχω, ἂν σ' ὀνομαῖ σου ἐβάλα καὶ **ἦτε** γιὰ τὸ στίχο

Ἐμπρός, σεῖς ἄνδρες τῶν βουνῶν, παλληκαράδες Σκῶτοι, ἐμπρός, ἀκράτητοι Ἴνδοι, ἀφράτοι γρεναδιέροι, ἐμπρός, βαρεῖς καὶ ἐλαφροὶ, γιὰ τὴν τρεχάλα πρῶτοι, ἐμπρός νὰ σωρονίσετε τῆς Ἀραπιᾶς τ' ἀσκέρι. Χιλιμιντράτε, ἄλογα, ἀστράφτετε, τουφέκια, καὶ ὅλοι δυναμόνετε μ' ἀθάνατα μπιφτέκια.

Οὔτε στιγμή μὴν παύετε νὰ βομβαρδοβόλητε, βροντῆ ἄς ἦναι μοναχὰ ἢ διασκέδασίς σας, καὶ ἂν εἰς τὸν ἀγῶνα σας ἀπ' ὅλους μονωθῆτε, ὁ σὶρ Τρικούπης καὶ ἐγὼ θὰ μείνομε μαζὶ σας. Ἐσεῖς μὲ μπόμπαις ἀπ' αὐτοῦ καὶ νίκαις κάθε ἡμέρα, κα' ἐγὼ μὲ τόσα θούρια γιὰ σᾶς ἀπὸ δ' ὠ πέρα.

Ἄς ἀπλωθῇ τὸ κράτος σας εἰς ὅλας τὰς θαλάσσας! χαίρετε, τέκνα εὐκλεοῦς καὶ ὀλόχρυσης πατρίδος, κα' εἴθε νὰ στείλῃ κα' εἰς ἐμὲ ἡ Αὐτοκράτειρά σας ἐκεῖνο τὸ παράσημον τῆς ἐπιγονατίδος, μὰ πῶ καλὰ νὰ μουστελνε κανένα κιοῦπι λίρες, νὰ σκάσουν οἱ πλατωνικοὶ τοῦ Ἀραμπῆ μνηστήρες.

Souris.

Ο ΚΟΤΤΑΡΗΣ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ.

Διά Βασιλικού διατάγματος προήχθη εις πρίγκιπα Μολδοβλαχίας ο τέως εν Παρισίοις πρεσβευτής κ. Ν. Μαυροκορδάτος, αντικατασταθείς υπό του κ. Κότταρη, οστις και επέδωκε τα διαπιστευτήρια αυτού την παρελθούσαν πέμπτην εις τόν Πρόεδρον της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Καταχωρίζομεν ὡδε τὴν προσφώνησιν τοῦ Ἑλλήνου πρεσβευτοῦ, ὡς μετεβίβασεν αὐτὴν ὁ τηλεγράφος, προτάττοντες λεπτομερείας τινὰς τῆς ὑποδοχῆς ἧς ἔτυχεν.

Τὴν 10ην π. μ. ἠγγέλθη ἡ ἀφιξίς τοῦ πρεσβευτοῦ εἰς τὸ Ἀνάκτορον τῶν Ἡλυσίων· ὁ Πρόεδρος κ. Γρεβὺ ἀνέμενεν αὐτὸν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς· Ὁ κ. Κότταρης, συνοδευόμενος ὑπὸ δύο φουστανελλοφόρων στρατιωτικῶν ἀκολουθῶν τῆς πρεσβείας, ἀνέρχεται τὴν κλίμακα τῶν Ἀνακτόρων καὶ κρούει τὴν θύραν. (Φωνὴ ἐσωθεν) Entrée!

Κόττ. Μωρὲ τί ἀνδρὲ καὶ ξεανδρὲ. (ἀνοίγει τὴν θύραν βιαίως καὶ εἰσέρχεται.) Γυὰ σας!!

Πρόεδ. (Ἐγείρεται καὶ κλίνει σοβαρῶς τὴν κεφαλὴν.) J'ai l'honneur.....

Κόττ. Παρτὸν! τοὺν λόγουν, κύριε προύδρε! τοῦ Ἑλληνικοῦ ὑπουργείου ἐπωφελοῦμένου τοῦ ταξιδίου τῆς Ἀυτοῦ Μιγαλιότητος τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, ἐθεοῦρσε καλοῦν νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇ τὴν Γαλλικὴν Κυβέρνησιν. Ἡ ἀποστολὴ, δὲν σοῦ λῖέω, ἐνε δύσκολους ὅμους· Ἀρχὴ ἀνδρα δείχνουχι. Αἱ σχέσεις μας με τοὺν ἄλλον δυνάμειον εἰσὶν ὁμόνουοι· ἐλπίζου δὲ καὶ μετὴν Ἀφεντιὰ σας νὰ μὴ τὰ τσουγκρίσμι. Γουρνίζετε ὅτι εἰς τοὺς προηγόνους ἡμῶν ὀφείλτι τοὺν πολιτισμοῦν σας, οὐς καὶ ἡμεῖς ὀφείλμιν τοῖς ὀφειλίταις ἡμοῦν.

Αὐτοῦνα εἶχα νὰ σας πῶ· γιεδου καὶ τὰ Διαβατήριά μου.

Ὁ Πρόεδρος μετὰ ταῦτα ἀντεφώνησεν ἀναλόγως μετ' ὃ ἀπεσῶρθησαν εἰς τὴν Αἴθουσαν τῶν συνδιαλέξεων καὶ ἤρχισαν διαλεγόμενοι οικείως.

Πρόεδ. Το πῶτον νῦν ἀντιπροσωπεύετε τὸ Ὑμέτερον ἔθνος;

Κόττ. Παρτὸν! δηλαδὴ με εὐχαγοῦρίτε· εἰς πολλὰς συνεχῆς περιόδους ἔμουν ἀντιπρόσωπος βουλευτῆς τοῦ Λοιδουρικίου.

Προεδ. (Σοβαρῶς) Α!.....

Κόττ. Ἄμ ἡ Εὐγενεία σας;

Προεδ. Καὶ ἐγὼ πολλάκις ἀντιπροσώπευσα τὸ Γαλλικὸν ἔθνος μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἐγενόμην πρόεδρος.

Κόττ. (κτυπῶν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου) Ὡς τόσο καλὰ τὰ καταφέρτε· (στρέφων πρὸς τοὺς δύο ἀκολουθοῦς του). Ἐκείνους ὁ Κουμουνδουῖρος δὲν μπορεῖ νὰ διέ Θεοῦ πρόσωπου. (πρὸς τὸν Πρόεδρον). Νάχομι καὶ καλὸν ῥώτμα, τί σας γράφ' ὁ Ἀραμπῆς;

Πρόεδ. Ὡς πρὸς τὸ Αἰγυπτιακὸν ζήτημα ἡ Γαλλία θὰ μείνῃ οὐδετέρα.

Κόττ. Ἡ Ἀγγλία;

Πρόεδ. Ἡ Ἀγγλία μετὰ τὸν βομβαρδισμόν χωρεῖ ἐπὶ τὰ πρόσω.

Κόττ. Τί ἐννοεῖτε;

Πρόεδ. Ἡ Ἀγγλία, λέγω, εὐρίσκειται εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ Καίρου.

Κόττ. (Ἀποτόμως). Ἀλήθεια, κύριε Προέδρε, ποῦ τὰ μάθετε εἰσεῖς ἐδῶ τοῦ Ἀλεξάνη;

Πρόεδ. !.....

Κόττ. Ἄς ἐνι.

Πρόεδ. Ὁ Βασιλεὺς σας εὐρίσκειται νῦν εἰς τὸ Πετερ-χῶφ· δὲν ἔχει οὕτω;

Κόττ. Τί ἐννοεῖτε;

Πρόεδ. Ὁ Βασιλεὺς σας, εἶπον, εὐρίσκειται εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἐπαυλιν τοῦ Πετερχῶφ.

Κόττ. Νομίζου.

Πρόεδ. Ἡ προσάρτησις τῶν νέων ἐπαρχιῶν καθυσχέσεν, ὑποθέτω, τὰ πράγματα ἐν Ἑλλάδι.

Κόττ. (ἐπιφυλακτικῶς) Ἔτσι κ' ἔτσι.....

Πρόεδ. (ἀπορῶν) Πῶς!!

Κόττ. Θέλει καὶ ῥώτμα, κύρ Πρόεδρε, (φιλικῶς εἰς τὸ οὖς τοῦ). τῶρα ποῦ εἰμαστι μοναχοί μας, μποροῦ νὰ σας τοῦ πῶ· ζεχάστι τὰ περσυνά;

Πρόεδ. Ποῦ;

Κόττ. (σειῶν τὴν ἀκρὰν τοῦ τσαρουχίου καὶ μορφαίων πικρῶς). Τὰς ἡμικυκλίους τοῦ Σαίντ Ἰλλέρ! ἡ νομίζετι πῶς μας κόφτε το νερό ἀπ' αὐλάκι ποῦ κρατιέσθε τὰ τουφέκια. Τοῦ καλὸ τοῦ παλληκάρι, ξιέρει κ' ἄλλου μονοπάτι.

Πρόεδ. Νομίζετε, κύριε Ἀντιπρόσωπε, ὅτι ἡ Ἑλλάς θὰ ἀναμιχθῇ εἰς τὸ Αἰγυπτιακὸν ζήτημα;

Κόττ. Λίγου με μέλει. (ἐξάγων τὸ ὠρολόγιόν του). Κύριε Προέδρε, νομίζου πῶς εἴπαμε πολλά. (πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦς) Τί λῖέτε σεῖς; φεύγουμι; (πρὸς τὸν Πρόεδρον) με τοῦ συμπάθελο, κύρ πρόεδρε, θὰ φῶμι κ' ὄλας ἀντίου σας! (ἐνῶ ἀπέρχεται στρέφει πρὸς τὸν πρόεδρον) ἀναβίβαστι, παρακαλῶ, τοὺς ἀσπασμοὺς μου καὶ εἰς τὴν ἀξιότιμον Οἰκουδέσποινα. Ἀντίου σας! au revoir σας!

1. 2.

Τελευταῖαι λέξεις μεγάλων ἀνδρῶν.

- Οἱ ἡμέτεροι..... **Δηλιγιάννης.**
- Μᾶς γνωρ..... **Κουμουνδουβρος.**
- Κλιέφτου, κλιέφ. ... **Κότταρης.**
- 100 χιλ. πρὸς 6 0)0 μᾶς κα... **Συγγρός**
- Χαίρετε νύφ... **Καζάζης.**

ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΤΟΥ ΜΟΣΧΑΤΟΥ

Τὰ βαγόνια τοῦ σιδηροδρόμου δὲν ἐπρόφθαναν ν' ἀναβοκαταιβάξουν πανηγυριώτας τοῦ Μοσχάτου· δὲν ὑπῆρχε βρακί, φέσι, τσαροῦχι, πλατὺ ζωνάρι, τσεμπέρι, τὸ ὅποιον δὲν κατέβη εἰς προσκύνημα· ὁ καθεὶς σύρων κατόπι του πέντε ἐξ ἀραδιαζέτο ἐπὶ τῆς ἐξέδρας καὶ κατελάμβανε θέσιν ὅπως προφθάσῃ νὰ ἐμβῇ ἄμα ἔλθῃ ἡ ἀμαξοστοιχία· ἀλλ' ἄμα ἤρχετο, οἱ ἄλλοι ἐπιβάται μετὴν ὀρμὴν των τοὺς διέσπων, τοὺς διεχώριζον καὶ ἀπε-

χορίζετο ὁ ἀνδρας ἀπὸ τὴν γυναῖκά του καὶ ἡ μάνα ἀπὸ τὸ παιδί, καὶ ἕκαστος ἐχῶνετο ὅπου ἐπρόφθαινε, εἰς τὸ βαγόνι ποῦ εὐρίσκεν ἐμπρὸς του, καὶ ἠκούετο ἐν θορυβῶδες σύμφυσμα κραυγῶν, ταραχῆς, ἀλλαλαγμοῦ, σκουνημάτων, ὕβρεων, καταρῶν. Ὅστις κατῶρθωνε τέλος πάντων νὰ ὀρμήσῃ, ἔψαυε πρῶτον τὰ μέλη του, ἀν ἦσαν εἰς τὸν τόπον των, καὶ ἀν ἦσαν ὀλόκληρα, ἔπειτα παρετήρει ἀν ὁ δακὸς του ἦταν μαζῆ του· ἐνίοτε συνέβαινε νὰ εἶνε ἐνίοτε συνέβαινε νὰ τοὺς ἀποχωρίζουν πέντε ἢ δέκα καὶ περιορίζοντο εἰς ἐκφραστικὴν μακρόθεν παντομίμαν· ἐνίοτε συνέβαινε νὰ μὴν εἶνε καὶ τότε ἠκούοντο αἱ φωναί·— Ἡ Ἀμαλία μου, ἡ κόρη μου, πᾶσι, ἐχάθηκε! — Ἡ γυναῖκά μου, ἔμεινε ἐξω, ἐτὸ διάβολο! Ἐκάθηντο δὲ ὅπως ὅπως πλέον, οἱ μὲν ἐπὶ τῶν γονάτων τῶν δέ, ἄλλοι ἔστεκον ὄρθιοι, καὶ ὄλοι ἦσαν μουσικὶ ἀπὸ ἰδρώτα, καὶ παραζαλισμένοι καὶ ἀσφυκτιῶντες.

Ἄλλὰ ὅταν ἡ ἀμαξοστοιχία διήρχετο ἀπὸ τὸ Μοσχάτον διὰ τὰς Ἀθήνας, τότε πλέον ἐρίνετο τοῦ Κουτρούλη ὁ γάμος. Τὰ βρακιά καὶ αἱ φουστανέλοι εἰσῶρμων καὶ ἐπαστόνοντο ὡς σαρδέλαις· διὰ νὰ προφθάσουν, ἀνέβαινον καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τὸ μὴ ἔχον ἐξέδραν, καὶ τότε ἕνας ἔκαμε ράχι ἀπὸ κάτω καὶ ὁ ἄλλος ἔδινε τὸ χέρι ἀπὸ πάνω· με αὐτὸ τὸ βαρουλκὸν ἀνελκύθησαν πελώρια φεσοῦδες· ἐν μέσῳ τῆς ὄχλοβοῆς ἐκείνης καὶ τῆς συνθλίψεως ἠκούοντο αἱ φωναὶ τῶν ἀνταμακίων μαλονόντων διὰ τὴν θύραν τοῦ βαγονίου· ἀν ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἀνοικτὴ, ἢ νὰ κλεισθῇ· πολλοὶ ἦσαν ὄρθιοι ἐπὶ τῶν καναπέδων, ἄλλοι ἔφερε μαζῆ του καὶ τὸ ταγᾶρι του, ἄλλοι ἕνα προσκέφαλο, τὰ ὅποια ὄλα ἦσαν στιβαγμένα με ἀνθρώπινα κεφάλια διαφόρων εἰδῶν καὶ διαφόρων ποιότητων.

Τὰ βαγόνια ἀπέπνεον μίαν βαρεῖαν πολυσύνθετον ὀσμὴν μούχλας, καὶ σκπίλας καὶ τάγγας ἢ ὅποια ἐξάλιζε, καὶ ἔφερον ἀναγοῦλαις, εἰς τὴν μουσικὴν δὲ κλίμακα αὐτὴν τῶν δυσωδῶν, τὰς ὑψηλοτέρας νότας κατεῖχον τὸ βρετανάτο, τὸ σκόρδο καὶ ἡ ποδαρίλα.

Αἱ πλείεσται Πλακιώτισσαι εἶχον κουβαλήσει μαζῆ των ὄλα τὰ παιδιὰ των ἀπὸ τὸ πρῶτό των ἕως τὸ ἀτέλειωτον ἀκόμη τὸ ὅποῖον ἐγέμιζε τὴν κοιλίαν των.

Τί κατακλυσμοὶ ἐγκύων εἰς τὸ Μοσχάτον! καὶ ἦτο μὴ χαρὰ νὰ βλέπης μέσα εἰς τὸ βαγόνι ἐν ῶ συνεκλονεῖτο τὰς φουσκωτὰς κοιλίας των νὰ δονῶνται ὡς δέρματα κτυπωμένων ιταβουλίων καὶ οἱ μέλλοντες δράκοι νὰ χορεύουν ἀπὸ μέσα, ὅπως αἱ μάναί των μεθυσμένα ἐχώρευον πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ Μοσχάτον, τὸν συρτόν.

Καὶ με ὄλο τὸ σφιζίμο, τὸ νταβούλι καὶ ὁ ζουρνᾶς τὸν σκοπὸ του· τὰ ἀνταμάκια ἐπρόσταζον: — Μαὐρ εἶνε ἡ νύχτα στὰ βουνά! — Τὸ Εἰρηνάκι μου! — Ταῖς παπαρούνας! Καὶ οἱ μουσικοὶ, κατῶρθονον καὶ τὰ ἐπαιζον καὶ τὰ τρία συγχρόνως καὶ ἔτσι ἔμεναν ὄλοι εὐχαριστημένοι!

Εἰς ἐν βαγόνι ἐν ῶ ἐβρόντα τὸ νταβούλι καὶ ὠρούετο ὁ ζουρνᾶς, ἠκούσθησαν ἀφῆνης ὀξεῖαι κραυγαὶ μίᾶς γραίας. Σημειώσατε ὅτι τὸ βαγόνι ἦτο τίγκκα:

— Πῆρε φωτιά τὸ βαγόνι! — Ἐνα σκυλί λυσασμένο χοῦμήζε μέσα! Καὶ εἰς τὴν συνῶθησιν ἐκείνην ἢ ὅποια ἐπῆλθε ἐκ ταραχῆς, εἰς ὄρθιος παρὰ τὴν ἀνοικτὴν θύραν τοῦ βαγονίου ροδούμενος μήπως πέσῃ κάτω τὴν ἐκλείσει βιαίως, ἀλλ' ἄλλη σπαρρακτικὴ κραυγὴ ἠκούσθη τότε, ἐνὸς ὅστις ἀκουμποῦσε ἐκεῖ τὸ χέρι του καὶ τοῦπιασε ἢ θύρα τὰ δάκτυλά του.

Εἰς τὴν παραφορὰν τοῦ πόνου του ἐκράυαζε: — Μωρ πετάτε τὴν ἐξω τὴν γρηᾶ, τὴν στρίγλα τί τὴν φυλάτε, ἐξω! εἶνε τρελλή! ὦχ! τὸ χεράκι μου!

Τὰ πράγματα ἦσαν πολὺ σοβαρὰ, ὅτε διετάχθη τὸ νταβούλι καὶ ὁ ζουρνᾶς νὰ καταπραῖνον ὀλίγον τὰ πνεύματα μετὴν δροσερὰν των ἀρμονίων, καὶ ὄλοι ἐσιώπησαν, διότι εἴζευαν ὅτι ὅσο καὶ ἀν ἐφῶναζαν, ἢ φωνᾶ των θὰ ἐπνίγετο.

Ἡ γρηᾶ εἶχε τρομάξει τόσο πολὺ καὶ εἶχε ρίξει ταῖς φωναίς, διότι εἶδεν ἕνα βερόβερο εἰς τὴν μέσση ἐνὸς καὶ ἐφοβήθηκε, ὅπως ἔλεγεν ἡ ἰδία:

— Μὴν πεταξῇ ἀπὸ τῆ θέσι του καὶ τὴν σκοτώσῃ!

Ῥωμῆος.

EIKONES

ΕΚ ΤΗΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΣ ΠΤΗΣΕΩΣ.

(Κατ' ἐπίμονον ἀπαίτησιν τοῦ κοινῶ)

Ἐμφανίζεται μίᾳ ἰταλίᾳ με στολὴν καὶ ἀπαιτήσεις χορευτρίας, ἢ ὅποια ἤρχισε νὰ χοροπηδᾷ κατὰ μήκος καὶ πλάτος τῆς σκηνῆς, δείχνουσα τὰ κόκκαλα τῆς βᾶχης τῆς καὶ περιστρεφόμενη μωνιδῶς ὅπως ἀνασηκόνεται τὸ ἀραχνοῖδες κονταύταικο φουστανάκι τῆς καὶ φαίνεται τὸ λεπτούτσικο καὶ τοὺς μηρούς διαφανῶς καλύπτον πανταλονάκι τῆς.

Τότε ἤρχισαν οἱ ψιθυρισμοὶ: — Μωρ αὐτὸ εἶνε τὸ πρωτοφανὲς θέαμα ποῦ ἤθελε νὰ μᾶς δείξῃ;

— Ἡμεῖς εἶδαμε καὶ ψαχνὸ μάλιστα ὄχι τέτοια κόκκαλα.

Κατόπιν ἐγεινεν ἡ ἠλεκτρικὴ πτήσις, τὴν ὅποιαν ἐφεῦρε δὲν ἠξεύρω ποῖος ἀγνωστος διὰσημος ἀμερικανός. Ὁ ἰταλὸς θιασάρχης παρουσιάσθη εἰς τὴν σκηνὴν με κινήσεις νευροσπάστου, ἔπειτα δὲ ἐνεφανίσθη καὶ ἡ Ἐμμα Μαράτση καὶ ἤρχισε μετὰ τῶν αὐτῶν εἰς διάλογον ἑλληνοϊταλικὸς τοῦ ἰταλοῦ ὀμιλοῦντος ἰταλικά καὶ τῆς Μαράτση ἀποκρινομένης με σπασμοὺς κούκλας ἑλληνιστί. Ἡ Μαράτση δὲν εἰξεύρω διατί τότε ἀπηύθυνεν ἐν ἀνοστον μειδίαμα πρὸς τοὺς θεατὰς καὶ εἶπε:

— Με γνωρίζετε.

Καὶ ἔπειτα ἤρχισεν ἡ ἠλεκτρικὴ πτήσις· ἕνα σενδόνι

λευκὸν περικαλύπτον τὰς τέσσαρας πλευρὰς τετραγώνου ξυλίνου σκελετοῦ, εἶδος ὑψηλοῦ κλωβίου πανίνου δίχως βράσιν, ὁμοιον ἐν μέρει μ' ἐκεῖνα εἰς τὰ ὁποῖα φυλάττουν τὸ καλοκαίρι τὸ κρέας διὰ νὰ μὴν τὸ ζωγραφίζον αἱ μυῖαι, κρεμασμένον διὰ τροχιλέας ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ἤρχισε νὰ καταβαίνει ὡς πολυέλαιος κανδηλανάπτου· ἔπειτα ἀνέβη ἐπὶ μιᾶς τραπέζης ἢ Μαρᾶτση καὶ ἐχώθη ἐντὸς τῶν σινδόνων· ἐταράχθη ἀπ' ἐδῶ, ἐσείσθη ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἀροῦ παρήλθον ἀρκετὰ λεπτὰ, ὁ Ἰταλὸς τὸ ἀνείλκυσε, ἔπειτα τὸ καθείλκυσε, τὸ ἤνοιξε καὶ δὲν εὔρε τίποτε μέσα.

— Ἐχάθη, ἔγεινεν ἄφρατος ἡ Μαρᾶτση! ἐφώναζεν ὁ Ἰταλὸς τρέγων ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἀναζητῶν αὐτὴν.

Τέλος πάντων τὴν εὔρε ἀλλὰ ποῦ; ἐπὶ ἐνὸς θρανίου, εἰς τὸ μέσον τοῦ περιβόλου τῶν καθισμάτων· αὐτὴ ἦτο ἡ ἠλεκτρικὴ πτήσις· καθ' ἣν στιγμὴν ἐκινεῖτο τὸ κλωβί, ἡ Μαρᾶτση ἀνοίξασα τὴν μίαν πλευράν του ἐξῆλθε, καὶ ἐνῶ ὅλοι ἐπρόσεχαν ἐκεῖ, σιγὰ σιγὰ ἐπῆγε ἐκεῖ ὅπου τὴν εἶδομεν.

— Διάβολε, εἶπε ἓνας τότε, εἶχε καὶ τὴν ἀδιαντροπιά νὰ πῆ: μὲ γνωρίζετε.

— Δὲν τὸ ξέρεις αὐτὸ τὸ μὲ γνωρίζετε ποῖοι τὸ λέν;

— Ναι ἔχεις δίκαιον· μᾶς γνωρίζετε καὶ σὰς γνωρίζομεν.

Ὅταν ἔπεσεν ἡ σκηνή, πολλοὶ θεαταὶ ἦσαν ἐξηγριωμένοι· γὰρ ποιοὺς μᾶς ἐπῆραν; ἔτσι κοροιδεύουν τοὺς Ἀθηναίους;

— Μωρ' εἶμαστε ῥωμηοὶ, λέγει ἓνας.

— Γιατί βρέ;

— Γιατί ἄμα ἔρτη ὁ πρῶτος ξένος τσαρλατάνος τρέχομε κοπάδι σὰν τρελλοὶ, καὶ ἂν εἶνε κανένας δικὸς μας τὸν ἀφίνομε νὰ φοφᾷ ἀπ' τὴν πεῖνα.

Ἐξαφνα μία παράδοξος φωνὴ ἠκούσθη: Προσκέφαλα! προσκέφαλα! καὶ ἐν μαξιλάρι ἀπαλλαγέν τοῦ θερμοῦ βάρους τοῦ κυρίου του ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἦτο σύνθημα· εἰς τὴν στιγμὴν ὅλα τὰ προσκέφαλα ἀπὸ τῶν γλουτῶν ἐπέτων εἰς τὴν σκηνὴν ὡς χῆνες παρχειμισμέναι· τὰ φῶτα εἶχον σβεσθῆ· ἡ σκηνὴ κατεβιβάσθη κατεσπευσμένως· ἀλλ' ὁ πολεμικὸς οἰστρός των δὲν πέρασε· καὶ ἀπ' οὐ ὁ ἐχθρὸς ἐτράπη δειλῶς εἰς φυγὴν, ἤρχισεν ὁ ἐμφύλιος πόλεμος· τὰ προσκέφαλα, ἐπέτων, διεσταυροῦντο, συνεκρούοντο, διαγράφοντα καμπύλην, καὶ ἐπιπτον μὲ ἐν πλαδαρὸν πάφ! κατὰ γῆς· αἱ κυρίαὶ καὶ οἱ ἀπόμαχοι ἄνδρες ἐξῆλθον τοῦ περιβόλου τῶν καθισμάτων καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐβλεπον τὴν μάχην μὲ τὰς διόπτρας των ὡς ἄγγλοι ἀνταποκριταί.

Καὶ οὕτω ἔληξε τὸ πρωτοφανές διὰ τὰς Ἀθήνας τοῦτο θέαμα, τὸ ἐκτὸς τοῦ προγράμματος, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ θεαταὶ ἔλαβον περισσώτερον μέρος ἀπὸ τοὺς ἠθοποιούς. Καὶ ἀπὸ τὴν ὅταν πρόκειται διὰ μερικὰς παραστάσεις τῶν Ὀλυμπίων καὶ μερικὰς σύρφετικὰς, ἀντὶ νὰ ἐρωτῶμεν ἂν ἐχειροκρότησαν, ἂν προσέφεραν ἀνθοδέσμας, θὰ ἐρωτῶμεν ἀπλούστατα:

— Ἐπεσαν μαξηλαριαίς;

Ἔνας ποῦ τὴν ἔπαθε.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΠΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ

ἐκδιδομένη ἐν Κωνσταντινουπόλει

ὑπὸ Γ. Α. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ

Κατὰ τριμηνίαν ἐκδίδεται εἰς τόμος ἐκ 200—216 σελίδων εἰς σχῆμα τέταρτον, ἐμπεριέχων 5—6 ἔργα.

Ἐπὶ τὰ πιεστήρια ὁ Η' τόμος.

Ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ *Μὴ Χάνεσαι* καὶ εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ (Κωνσταντινουπόλει, τυπογραφεῖον Γ. Παλλαμάρη, Πέραν).

ΜΕΤΕΚΟΜΙΣΘΗ ΤΟ ΜΕΓΑ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

ὀλίγον ἀνωτέρω τῆς προτέρας του θέσεως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, εἰς τὸ μεγαλοπρεπές Ἰσόγειον τῆς Οἰκίας **Κ. Λελοῦδα**, μεταξὺ τῶν καταστημάτων **Στεφ. Γαβαλά** καὶ **Γ. Κοκοροπούλου**.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὁδὸς Σταδίου **ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ** Ὁδὸς Σταδίου

(Ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου)

ΟΙΝΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ἀρωματικώτατοι, λεπτότατοι, νέκταρ διὰ θεοῦς, ποιήσεις τῶν τραπέζων, μὲ τὰ φρούτα ἰδίως ἀπαράμιλλοι.

ΟΙΝΟΙ ΜΕΛΑΝΕΣ πλήρεις ζωῆς, δυναματικοί, βάλαμον, μὴ φέροντες καμμίαν ζάλην, **ἄβολοι**.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ λευκοῦ τιμᾶται μόνον **1 δραχμῆς**.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ μέλανος τιμᾶται μόνον **90 λεπτῶν**.

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν **Κεντρικὴν Ἀποθήκην** διότι ἡ μεγίστη δημοτικότης τῶν οἴνων τούτων προκαλεῖ τὰς παραποιήσεις.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.